

Oddělení spirituální péče

Mgr. Rostislav Homola, B.Th.

Jak to vidíte...

Trochu jsem se toho setkání obával. Neměl bych, vždyť už tolik let se učím pracovat s bezmocí vlastní i druhých. A stejně je to pro mě vždy nové, vždy stojím na startovní čáře a cítím se nepřipraven, neschopen, nehoden. S těmito pocity jsem zaklepal... A ta mladá žena, které nedávno zjistili nevyлéčitelnou nemoc, se usmála a vlastně mi vyšla vstříc.

- Já vás znám. Na Vánoce jste tady hrál a sestřičky mi otevřely dveře, abych to slyšela... Bylo to milé.

- Dalo se to poslouchat?

- Určitě.

- Můžu vám taky něco zahrát,... kdybyste chtěla. Co posloucháte?

- Teď nic moc. Ale dřív jsem poslouchala...

- No, tak to neznám. Ale já se to pro vás naučím.

Tak jsem se to naučil a pak jsem do toho zatáhl ještě zdravotníky a zapívali jsme ji společně...

A ona byla šťastná,... nahrávala si nás...

- Já si to pouštím a dělá mi to radost...

Spřátelili jsme se, potykali, psali sms, volali. Bylo to krásné přátelství, které vzniklo. Celý život jsme prošli, zůstala sama, pořád ještě hledala toho pravého, vždyť měla život před sebou... Život ji ovšem každý týden unikal mezi prsty. Každá další návštěva byla namáhavější, až ji propustili domů.

- Jestli ti to nebude vadit, můžu chodit za tebou.

- Vůbec nebude. Naopak. Potřebuju ještě toho hodně pochopit. Řekla to s námahou i s nadějí.

- Dobře, budeme v kontaktu, a když to z tvé strany trochu půjde, přijdu...

Je to zvláštní situace, kdy téměř všemocná medicína a farmacie složí zbraně a odcupitá, aby se necítila tolik poražená smrtí, která je silnější a to i v případě mladého člověka. Několikrát jsem byl u ní doma, nesl tíhu s rodinou... Tátovi to trhalo srdce, maminka plakala, sestry to nechápaly. Smrt není přirozená, v ráji nebyla, a dodnes si na ni nemůžeme zvyknout ani připravit. Patří k životu, ale stejně je cizí. Jeden můj kamarád kaplan mi říkal, jak mu umírala a nakonec i zemřela maminka v nemocnici, v které sloužil. A když opouštěl pokoj a oči měl zalité slzami, čekal tam na něj sanitář, takový ten který už viděl mnohé. Přistoupil k němu a řekl mu: - Víím, že to je těžké,...cítím s vámi...

- Co ty můžeš vědět, pomyslel si můj kolega... Měla už svůj věk,... odpověděl krátce. - To říká váš rozum, ale vaše srdce říká: „Tak moc bych si přál, aby tady ještě byla.“ To byla lekce, na kterou nikdy nezapomenu, přesně tak to bylo, jen jsem si to nechtěl přiznat, řekl mi kolega. Smrt je vetřelec, na počátku tomu tak nebylo...

A pak přišla sms od maminky. Naše Janička zemřela... Pořád to prožívám, přirostla mi k srdci ona i celá rodina. Pak jdu na pohřeb, někdy mám smuteční řeč a někdy tam stojím schován v davu. Tady jsme se ani všichni do smuteční síně nevešli. Byla mladá. Příliš mladá... a burácela hudba, kterou měla ráda, jako by chtěla vykřičet bolest a bezmoc, kterou cítili všichni kolem... Pak jsme se potkali s rodinou...

- Děkujeme.

- Jsem tu pro vás i nadále...

- Děkujeme. Určitě, až to všechno skončí, budeme rádi, když budeme moci přijít.

A přišli asi za měsíc, seděli jsme v parku. První otázka: „Proč?!“... Bolestná otázka a ještě těžší odpověď.

Oddělení spirituální péče

Mgr. Rostislav Homola, B.Th.

- Já nevím.

- A kde je teď, jak vy to vidíte?...

Jak to vidíte? To už jsem někde slyšel... Na katolické fakultě při zkoušce s eschatologie. Pan doktor se mě ptal na katolickou nauku ohledně posledních věcí. A tak jsem mluvil o pekle, očistci a nebi...

A když jsem mu to odříkal, podal index, on zapsal známku. A když mi index podával, tak mi řekl:

- Řekl jste to všechno správně, ale vidím na vás, že tomu nevěříte... - Nevěřím pane doktore. A jak to vidíte vy? Pane doktore, nevěřím, že jdou lidé hned po smrti do nebe, do pekla, či do očistce. Nevěřím v takovéto nebe. Jaké by to bylo nebe, třeba pro to mladé děvče, které tady nechalo rodiče a dívalo by se na jejich zármutek, jaké by to bylo nebe pro maminku či tátu, které tady museli nechat malé děti - puklo by jim srdce. Nevěřím v takové nebe plné hokejistů, fotbalistů, herců a zpěváků. Všichni by byli raději tady. A nevěřím ve věčně trvající peklo, jaké by to bylo nebe, kdyby se manžel díval na svou ženu, která je trestána věčným ohněm, či obráceně, nebo děti na své rodiče v pekle, či obráceně... Jaký by to byl Bůh lásky? Jak by se mohl dívat na věčně trpící své děti, kteří Jej ve své svobodě odmítli, to by neudělal žádný táta. A kde by byla spravedlivá míra trestu. Zá pár let tady na zemi budeš trpět věčně, nejenže to odporuje i mnohdy pokroucené lidské spravedlnosti, ale to by snad byl Bůh horší než samotný ďábel. V to já nemohu věřit...

- Cože, promiňte, zamyslel jsem se...

Jak to vidím? S Janičkou. Obvykle o tom nemluví, ale když se ptáte tak mému současnému porozumění tomu, co je po smrti, pomáhá několik veršů. Ten první je v knize Kazatel 9,3-6: „Na všem co se pod sluncem děje, je zlé to, že všichni mají stejný úděl a že srdce lidských synů je naplněno zlobou, po celý svůj život mají v srdci samé ztřeštěnosti a pak se odeberou k mrtvým. Kdo tedy bude vyvolen? Všichni, kdo žijí, mají naději... Živí totiž vědí, že zemřou, mrtví nevědí zhoła nic a nečeká je žádná odměna, jejich památka je zapomenuta. Jak jejich láska, tak jejich nenávisť i jejich horlení dávno zanikly a nikdy se již nebudou podílet na ničem, co se pod sluncem děje.“ Janička spí, teď už jí nic nebolí, netrápí. Odpočívá po tom krátkém a těžkém životě. A pokud Pán Ježíš-Dárce života nazývá smrt spánkem, tak je to dobrá zpráva. Ze spánku se totiž lze probudit.“ Je tu naděje, podobně jako byla u biblického Lazara. Lazar zemřel. Ale zemřel jako Ježíšův přítel. „Náš přítel Lazar usnul, ale jdu ho probudit.“ A Kristus šel. Potkává Lazarovu sestru Martu a ta mu říká: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel...“ Tvůj bratr vstane. Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.“... A pak přichází k Lazarovu hrobu a mocným hlasem zvolal: „Lazare, pojď ven!“... A zemřelý vyšel... A tak lidé čistého srdce, kteří zemřeli, uslyší při druhém příchodu Ježíše Krista ještě jednou svoje jméno. Lazare, Janičko, Rostó - pojď ven. Pojď, a vstup na cestu věčného života, věčného mládí, skutečného rozvoje uprostřed všech těch, v kterých zvítězila Láska. Proto On jediný může říct: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ A stejně nakonec zažijeme ještě mnohá překvapení. Možná tam budou ti, o kterých jsem předpokládal, že tam nebudou. Možná tam nebudou ti, o kterých jsem předpokládal, že tam budou. A největší překvapení bude asi to, že tam mohu být i já, navzdory tolika mým nedokonalostem. Protože dar věčného života je dán, ne mým výkonem, ale mým přátelstvím a vírou, podobně jako u Lazara.

Rostá Homola